

Sygn. akt I C 635/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie, Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: SSO Barbara Grodkowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Cieśla

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2015 r. w Tarnowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...)

z siedzibą w G.

przeciwko G. W. (1), H. W.

o zapłatę kwoty 85.210,43 zł

I. zasądza solidarnie od pozwanych G. W. (1) i H. W. na rzecz powoda Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...) z siedzibą w G. kwotę 85 210,43 zł (osiemdziesiąt pięć tysięcy dwieście dziesięć złotych 43/100) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 16 marca 2015 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza solidarnie od pozwanych G. W. (1) i H. W. na rzecz powoda Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...) z siedzibą w G. kwotę 7 878,00 zł (siedem tysięcy osiemset siedemdziesiąt osiem złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania

w tym kwotę 3 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

Sygn. akt I C 635/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 25 listopada 2015 roku

Strona powodowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa z siedzibą w G. w pozwie wniesionym w dniu 16 marca 2015 roku skierowanym przeciwko G. W. (1) i H. W. domagała się zasądzenia solidarnie od pozwanych kwoty 85 210,43 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie wskazała, iż w dniu 4 czerwca 2013 roku zawarła z pozwanym G. W. (1) umowę pożyczki nr (...), w której pozwany zobowiązał się do spłaty kwoty pożyczki w wysokości 100 000 zł w miesięcznych ratach na zasadach określonych w umowie i regulaminie. Zabezpieczenie umowy pożyczki stanowi poręczenie dokonane przez pozwaną H. W..

Strona powodowa wskazała, że pozwani nie regulowali rat pożyczki w ustalonych terminach pomimo dwukrotnych wezwań do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy. Stanowiło to przyczynę skierowania do pozwanych wypowiedzenia umowy kredytu z zachowaniem 30 - dniowego terminu wypowiedzenia, doręczonego im w dniu 26

stycznia 2015 roku. Po upływie okresu wypowiedzenia tj. w dniu 26 lutego 2015 roku roszczenie stało się w pełni wymagalne i poinformowano pozwanych o konieczności spłaty całej należności w wyniku skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczkowej. Pomimo tego pozwani nie uregulowali swojego zobowiązania. Na wymagalne roszczenie składa się kapitał pożyczki w wysokości 80 511,27 zł, opłaty za czynności windykacyjne w kwocie 391,46 zł, odsetki umowne skapitalizowane w łącznej kwocie 4 699,16 zł – w tym odsetki zwykłe w kwocie 3 749,17 zł i odsetki karne w kwocie 558,53 zł, liczone do dnia wniesienia pozwu, a wynikające z zaległości w spłacie rat pożyczki oraz naliczane od kwoty całego niespłaconego kapitału pożyczki od dnia następującego po dniu wypowiedzenia umowy przez powoda.

Strona powodowa wyjaśniła, że żądanie odsetek umownych od kwoty roszczenia głównego znajduje swą podstawę w § 28 pkt 2 Regulaminu Udzielania Kredytów i Pożyczek Konsumenckich SKOK „(...)”.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 kwietnia 2015 roku (sygn. akt VI NC-e 467557/15) Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo w całości.

W sprzeciwach od nakazu zapłaty pozwani wnosili o oddalenie powództwa w całości. Wskazali, że wypowiedzenie umowy pożyczki jest nieskuteczne, a co za tym idzie dochodzona wierzytelności pozostaje niewymagalna. Pozwani uregulowali na bieżąco zobowiązania wynikające z zawartej umowy pożyczki. Pozwani przyznali, że bezsporne jest, iż w 2014 roku opóźnili się ze spłatą rat pożyczki, przy czym przywołane zaległości i ich rozmiar nie mogły stanowić podstawy do wypowiedzenia umowy pożyczki. Ponadto pozwani zarzucili, że strona powodowa nie wezwała pozwanych do bieżącego regulowania zaległości, o czym świadczy fakt, że w pozwie powołuje się jedynie na drugie wezwanie do zapłaty, nie wskazując okoliczności wysłanie pierwszego. W ocenie pozwanych, strona powodowa nie wykazała, aby poręczyciel został skutecznie poinformowany o tym, że pożyczkobiorca opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. Pozwani podkreślili, że pozostawali w gotowości do bieżącego regulowania zobowiązań wobec powódki.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 czerwca 2013 roku G. W. (1) zawarł ze Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo – Kredytową z siedzibą w G. (dalej: SKOK) umowę pożyczki (kredytu konsumenckiego) nr (...), na mocy której udzielono mu pożyczki na cele konsumpcyjne w wysokości 100 000 zł. Zabezpieczeniem zobowiązań G. W. (1) wynikających z ww. umowy pożyczki było poręczenie osoby fizycznej, udzielone przez H. W..

Umowa została zawarta na okres od dnia 4 czerwca 2013 roku do dnia 4 czerwca 2018 roku. Pożyczka oprocentowana była według zmiennej stopy procentowej, której wysokość stanowiła suma stopy referencyjnej ustalonej przez Radę Polityki Pieniężnej wynosząca na dzień zawarcia umowy 3% i stałej marży SKOK w wysokości 13%. Zastrzeżono przy tym, że stopa procentowa ulega zmianom w przypadku zmiany wysokości stopy referencyjnej o co najmniej 2%, a maksymalna stopa procentowa nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP.

Szacunkowy całkowity koszt kredytu wyniósł 51 950,30 zł, a rzeczywista roczna stopa oprocentowania wyniosła 20,59%. Szacunkową wartość odsetek ujęto kwotą 46 950 zł. Pożyczkobiorca zobowiązał się ponieść koszt prowizji z tytułu udzielenia pożyczki w kwocie 6 000 zł.

Pozwany zobowiązany był do spłaty pożyczki wraz z należnymi odsetkami w terminie do dnia 4 czerwca 2018 roku. Spłata pożyczki następować miała w ratach miesięcznych, płatnych bez wezwania w terminach i kwotach wskazanych w harmonogramie spłaty pożyczki, stanowiącym załącznik do umowy (pkt 10 umowy). Postanowiono, że wpłaty dokonywane przez pozwanego zaliczane będą w następującej kolejności na: opłaty z tytułu zwrotu kosztu ubezpieczenia, koszty windykacji, w tym opłaty za upomnienia i wezwania do zapłaty, prowizje i opłaty, odsetki od kapitału przeterminowanego, odsetki za okresy obrachunkowe, kapitał przeterminowany, odsetki naliczone d dnia wpłaty oraz kapitał (pkt 12 umowy).

Zgodnie z punktem 20 umowy w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki należność z tego tytułu stawała się w dniu następnym należnością przeterminowaną. Od niespłaconego w całości lub w części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia, pobierane są odsetki według zmiennej stopy procentowej wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (pkt 20 umowy).

SKOK zastrzegł sobie prawo do wypowiedzenia umowy z 30-dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia po upływie okresu wypowiedzenia całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane, a także w przypadku, gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminie określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania, po rygorze wypowiedzenia umowy (pkt 29 umowy). Upływ terminu wypowiedzenia oznacza konieczność spłaty całości zadłużenia w terminie zakreślonym przez SKOK.

W § 19 umowy przewidziano, iż pożyczkobiorca w przypadku zaległości w spłacie pożyczki, ponosić miał opłaty za czynności windykacyjne określone w Tabeli Prowizji i Opłat, stanowiącej załącznik do umowy, a to: przypomnienia telefoniczne, wezwania do zapłaty (także poręczyciela), wypowiedzenie umowy, windykację terenową.

Integralną częścią umowy stanowił Regulamin Udzielania Kredytów i Pożyczek Konsumentek SKOK „(...)”, który pozwany otrzymał wraz z zawarciem umowy (pkt 30 umowy).

Dowód: Umowa pożyczki (kredyt konsumencki) nr (...) z dnia 4 czerwca 2013 roku (k. 60-65), oświadczenie pożyczkobiorcy z dnia 4 czerwca 2013 roku (k. 66), oświadczenie poręczyciela z dnia 4 czerwca 2013 roku (k. 67), Regulamin Udzielania Kredytów i Pożyczek Konsumentek SKOK „(...)” (k. 68-70).

W 2014 roku pozwani nie regulowali rat pożyczki w ustalonych terminach.

(okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 5 stycznia 2015 roku, strona powodowa, uznając, że doszło do zaprzestania terminowej spłaty rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, wezwała pozwanego G. W. (1) do zapłaty: zaległych rat kredytu (kapitału) w kwocie 4 381,40 zł, odsetek umownych w kwocie 2 433,45 zł, odsetek karnych w kwocie 44,88 zł oraz kosztów wezwań i powiadomień poręczycieli w kwocie 181,50 zł – łącznie kwoty 7 041,23 zł, w terminie 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorze wypowiedzenia umowy.

SKOK, pismem z dnia 5 stycznia 2015 roku, powiadomił pozwaną G. W. – jako poręczyciela – o zaleganiu przez G. W. (1) ze spłatą zobowiązania z tytułu umowy pożyczki oraz o rygorze wypowiedzenia umowy w przypadku braku spłaty zadłużenia w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

Dowód: Wezwanie do zapłaty pod rygorze wypowiedzenia umowy z dnia 5 stycznia 2015 roku (k. 49), powiadomienie z dnia 5 stycznia 2015 roku (k. 50), dowody nadania przesyłek poleconych z dnia 5 stycznia 2015 roku (k. 51-52).

Pismami z dnia 20 stycznia 2015 roku, doręczonymi pozwanym w dniu 26 stycznia 2015 roku, strona powodowa poinformowała, że wobec zaprzestania realizacji obowiązku comiesięcznej spłaty rat pożyczki nr (...) z dnia 4 czerwca 2013 roku, Zarząd SKOK uchwałą z dnia 20 stycznia 2015 roku wypowiada pozwanemu G. W. (1) ww. umowę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, licząc od dnia otrzymania pisma o wypowiedzeniu. Wskazano, że kwota zadłużenia na dzień wypowiedzenia wynosi łącznie 7 212,84 zł i składa się na nią: kapitał w kwocie 4 381,40 zł, odsetki umowne w kwocie 2 433,45 zł, odsetki karne w kwocie 66,49 zł oraz koszty wezwań i powiadomień poręczycieli w kwocie 331,50 zł.

Dowód: zawiadomienie o wypowiedzeniu pożyczki z dnia 20 stycznia 2015 roku adresowane do G. W. (1) wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 53-54), zawiadomienie o wypowiedzeniu pożyczki z dnia 20 stycznia 2015 roku adresowane do H. W. wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 55-56).

W związku z powyższym cała niespłacona część pożyczki wraz z należnymi odsetkami i kosztami z niej wynikającymi została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności z upływem 30 dni od dnia doręczenia ww. wypowiedzenia umowy.

W dniu 26 lutego 2015 roku strona powodowa skierowała do pozwanych przedsądowe wezwania do zapłaty, wyznaczając w nich siedmiodniowy termin na spłatę zadłużenia z umowy pożyczki, które wynosiło na ten dzień 84 782,51 zł, w tym kapitał – 80 511,27 zł, odsetki umowne – 3 749,17 zł, odsetki karne – 130,61 zł, koszty wezwań i powiadomień poręczycieli – 391,46 zł.

Dowód: przedsądowe wezwania do zapłaty z dnia 26 lutego 2015 roku (k. 57-58), dowody nadania przesyłek poleconych z dnia 26 lutego 2015 roku (k. 59).

Na dzień wniesienia pozwu tj. 13 marca 2015 roku zadłużenie pozwanych stanowiła suma następujących kwot: kapitał pożyczki w wysokości 80 511,27 zł, opłaty za czynności windykacyjne w kwocie 391,46 zł, odsetki umowne skapitalizowane w łącznej kwocie 4 699,16 zł – w tym odsetki zwykłe w kwocie 3 749,17 zł i odsetki karne w kwocie 558,53 zł, liczone do dnia wniesienia pozwu, a wynikające z zaległości w spłacie rat pożyczki oraz naliczane od kwoty całego niespłaconego kapitału pożyczki od dnia następującego po dniu wypowiedzenia umowy przez powoda.

Okoliczności bezsporne.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy i wskazanych wyżej dokumentów, których prawdziwość i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu, a także nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Ponadto Sąd uznał stan faktyczny sprawy w części za bezsporny, na podstawie art. 229 k.p.c.. Dotyczyło to kwestii nieterminowych i w niepełnych wysokościach spłat umowy kredytu oraz kwoty łącznego zadłużenia pozwanych z tytułu umowy pożyczki. W tym zakresie Sąd dostrzega, że pozwani we wniesionych sprzeciwach od nakazu zapłaty, przyznali, że w 2014 roku opóźniali się w spłacie rat pożyczki, a na rozprawie w dniu 25 listopada 2015 roku oświadczyli, że nie spłacili zobowiązania z tytułu pobranej u strony powodowej pożyczki. Ponadto w toku całego postępowania pozwani nie negowali wyliczeń kwoty zadłużenia przedstawionej przez stronę powodową w pozwie oraz wezwaniach do zapłaty, a powoływali się jedynie na okoliczność braku wezwania ich przez stronę powodową do bieżącego regulowania należności i podważali fakt doręczenia im wypowiedzenia umowy. Sąd na podstawie przedłożonych przez stronę pozwaną zwrotnych potwierdzeń odbioru (k. 54 i 56) i dowodów nadania przesyłek poleconych (k. 51 i 51), ustalił, że do pozwanych skierowano wezwania o spłatę zaległych rat pożyczki, a wypowiedzenie umowy pożyczki doręczono pozwanym w dniu 26 stycznia 2015 roku.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że między stronami doszło w dniu 4 czerwca 2013 roku do zawarcia umowy określonej jako umowa pożyczki, która jednak w świetle obowiązujących przepisów prawa, ze względu na to że pozwany G. W. (1) występował jako konsument, kwalifikowana jest jako umowa o kredyt konsumencki, do której zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 roku, Nr 126, poz. 715). Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 1 tej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1).

Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała faktu zawarcia umowy o kredyt, jak również jej ważności, w związku z czym – wobec braku przesłanek podważających te okoliczności – również w ocenie Sądu umowa ta była skuteczna. W ustalonym stanie faktycznym jest zatem bezsporne, że strona powodowa udzieliła pozwanemu

G. W. (1) pożyczki w kwocie 100 000,00zł, której poręczycielem była pozwana H. W.. Zgromadzony materiał dowodowy, a także twierdzenia strony pozwanej, pozwoliły ustalić, że G. W. (1) nie wywiązał się z ciężącego na nim obowiązku terminowej spłaty pożyczonej kwoty wraz z odsetkami umownymi, co spowodowało wypowiedzenie przez SKOK „(...)” w G. łączącej strony umowy pożyczki (kredytu konsumenckiego) z dnia 4 czerwca 2013 roku i natychmiastową wymagalność spłaty całości zadłużenia. Wbrew podnoszonym przez stronę pozwaną zarzutom zarówno pożyczkobiorca jak i poręczyciel zostali prawidłowo zawiadomieni o wypowiedzeniu przez stronę pozwaną łączącej strony umowy pożyczki z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia przewidzianego postanowieniami umowy. Strona powodowa przedłożyła bowiem na tą okoliczność tzw. zwrotne potwierdzenia odbioru, z których wynika, że H. W. w dniu 26 stycznia 2015 roku odebrała przesyłki polecone nadane przez stronę powodową, co potwierdziła własnoręcznym podpisem. Również przedstawione Sądowi dowody nadania przesyłek poleconych do pozwanych w dniu 5 stycznia 2015 roku, obalają twierdzenia pozwanych, iż nie zostali wezwani do spłaty zaległych rat przed dokonaniem wypowiedzenia przez stronę powodową.

Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie wskazują, iż pozwany nie wywiązał się ze spłaty kredytu na zasadach określonych w zawartej przez strony umowie. To z kolei dało stronie powodowej uprawnienie do wypowiedzenia umowy i postawienia wszystkich należności z umowy w stan natychmiastowej wymagalności, czyli domagania się zwrotu kredytu wraz z odsetkami umownymi wg zmiennej stopy procentowej w stosunku rocznym oraz odsetkami za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego ogłaszanego przez NBP oraz kosztów windykacji (to jest wezwań i powiadomień). Zaznaczyć przy tym trzeba, że pozwany przed stwierdzeniem wymagalności całości zobowiązań z umowy pożyczki wypełnił wymogi z punktu 29 umowy, a więc wezwał pożyczkobiorcę i poręczyciela od zapłaty zaległych rat zakreślając 7 dniowy termin spłaty zadłużenia pod rygorem wypowiedzenia – pisma nadane dnia 5 stycznia 2015 roku, a następnie przesłał pozwanym oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, które otrzymali w dniu 25 stycznia 2015 roku. W niniejszej sprawie zostało wykazane, iż pozwany dotrzymał warunków umowy, a zatem należało uznać, że w okolicznościach niniejszej sprawy oświadczenie o wypowiedzeniu umowy było prawidłowe i nie stanowiło nadużycia prawa ze strony banku.

W związku z powyższym zadłużenie pożyczkobiorcy na dzień 16 marca 2015 roku tj. dzień wniesienia pozwu, wynosiło kwotę 80 511,27 zł, opłaty za czynności windykacyjne w kwocie 391,46 zł, odsetki umowne skapitalizowane w łącznej kwocie 4 699,16 zł – w tym odsetki zwykłe w kwocie 3 749,17 zł i odsetki karne (za opóźnienie) w kwocie 558,53 zł, liczone do dnia wniesienia pozwu, a wynikające z zaległości w spłacie rat pożyczki oraz naliczane od kwoty całego niespłaconego kapitału pożyczki od dnia następującego po dniu wypowiedzenia umowy przez powoda. Dostrzeżenia wymaga, że pozwani nie sformułowali żadnych zarzutów, które kwestionowałyby ich zadłużenie wobec SKOK. Dokumenty zaoficerowane jako dowody miały charakter dokumentów prywatnych, jednakże w takim zakresie w jakim ich prawdziwość nie była podważana, zawarte w nich oświadczenia zostały uznane za zgodne z prawdą (art. 253 k.p.c.). W ocenie Sądu, strona powodowa – zgodnie ze spoczywającym na niej ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c. – wykazała istnienie i wysokość zadłużenia pozwanego, a jednocześnie ten, nie przedstawił na tą okoliczność przeciwdowodu, który podważałby wyliczenia strony powodowej, co skutkowało uwzględnieniem powództwa w całości. Pozwani, w zakresie w jakim nie zgadzali się z twierdzeniem pozwu powinni byli zgodnie z zasadą wyrażoną w wspomnianym powyżej art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.c. przedstawić dowody dla poparcia zgłoszonych zarzutów, a tego nie uczynili, nie przedłożyli bowiem żadnego dowodu na podnoszone przez siebie okoliczności. Pozwani natomiast potwierdzili zawarcie umowy oraz jej poręcznie i przyznali jednocześnie, że jej nie spłacili i nie posiadają środków na uregulowanie swojego zadłużenia względem powoda. Skutkowało to orzeczeniem zgodnym z żądaniem pozwu.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei zgodnie z umową, od zadłużenia przeterminowanego pobierane są odsetki, których oprocentowanie liczone jest jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym. Uregulowanie to pozostaje w zgodzie z zasadą

przyjętą w art. 481 § 2 k.c., która stanowi, że jeżeli stopa odsetek nie została umownie ustalona należą się odsetki ustawowe, a skoro strony uregulowały tą kwestię to należą się odsetki umowne.

Wskazać w tym miejscu należy, że strona powodowa na dzień wniesienia pozwu dokonała kapitalizacji odsetek karnych i wraz z wytoczeniem powództwa zażądała kwoty 558,53 zł tytułem skapitalizowanych umownych karnych odsetek (pkt 20 umowy), jak również żądała skapitalizowanych na dzień 26 lutego 2015 roku odsetek umownych zwykłych (pkt 7 umowy). Następnie z dniem wytoczenia powództwa od kwoty skapitalizowanych odsetek oraz kwoty niespłaconej pożyczki i kosztów windykacyjnych – strona powodowa domagała się odsetek umownych w wysokości czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Jest to zgodne z przepisami prawa, albowiem art. 482 § 1 k.c. daje możliwość domagania się skapitalizowanych odsetek za okres od terminu płatności wierzytelności do daty wniesienia pozwu oraz żądania odsetek od zaległych odsetek od momentu wytoczenia powództwa. Odsetki od odsetek należy liczyć od dnia wytoczenia powództwa o te odsetki. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 1994r., sygn. akt III CZP 70/94, samo pozwanie o odsetki zaległe – a więc o odsetki za opóźnienie w zapłacie określonej sumy pieniężnej – nie daje jeszcze podstawy do stosowania procentu składanego od dnia złożenia pozwu. W konsekwencji żądanie pozwu musi objąć także odsetki od odsetek i dopiero ten moment otwiera możliwość obliczania odsetek od nowej, podwyższonej wysokości (SIP Legalis nr 28629).

Odnosząc się do sytuacji pozwanej H. W. należy zwrócić uwagę, że jej solidarna odpowiedzialność z pożyczkobiorcą wynika udzielonego poręczenia na zabezpieczenie spłaty zobowiązań z umowy pożyczki. Przepis art. 876 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. Istota umowy poręczenia sprowadza się do wykonania zastępczego zobowiązania - za dłużnika, gdyby ten swojego zobowiązania nie wykonał. Poręczyciel nie zyskując w zamian żadnych korzyści decyduje się odpowiadać solidarnie z dłużnikiem. Pozwana poprzez złożone poręczenie przejęła obowiązki dłużnika (G. W. (1)) gwarantując kredytodawcy właściwe wykonanie zobowiązania, tj. spłatę kredytu wraz z umówionymi odsetkami i kosztami. Skoro jednak ani pożyczkobiorca, ani poręczyciel nie podołali obowiązkowi wynikającym z poręczonego kredytu, zasadne stało się zasądzenie od nich solidarnie na rzecz powoda Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...) z siedzibą w G. kwoty 85 210,43 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 16 marca 2015 r. do dnia zapłaty.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. Pozwani jako strona przegrywająca mają obowiązek zwrotu stronie powodowej solidarnie kosztów związanych z prowadzonym postępowaniem, tj. kwotę 7 878 zł tytułem opłaty od pozwu w kwocie 4 278 zł i kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3 600 zł ustalonych na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013.490 tekst jednolity).